

جامعه 5

- 10** آنکه نقره را دوست دارد از نقره سیر نمی‌شود، و هر که توانگری را دوست دارد از دخل سیر نمی‌شود. این نیز بطالت است.
- 11** چون نعمت زیاده شود، خورندگانش زیاد می‌شوند؛ و به جهت مالکش چه منفعت است غیر از آنکه آن را به چشم خود می‌بیند؟
- 12** خواب عمله شیرین است خواه کم و خواه زیاد بخورد؛ اما سیری مرد دولتمند او را نمی‌گذارد که بخوابد.
- 13** بلایی سخت بود که آن را زیر آفتاب دیدم یعنی دولتی که صاحبش آن را برای ضرر خودنگاه داشته بود.
- 14** و آن دولت از حادثه بد ضایع شد و پسری آورد اما چیزی در دست خود نداشت.
- 15** چنانکه از رحم مادرش بیرون آمد، همچنان برهنه به حالتی که آمد خواهد برگشت و از مشقت خود چیزی نخواهد یافت که به دست خود ببرد.
- 16** و این نیز بلای سخت است که از هر جهت چنانکه آمد همچنین خواهد رفت؛ و او را چه منفعت خواهد بود از اینکه در پی باد زحمت کشیده است؟
- 17** و تمامی ایام خود را در تاریکی می‌خورد و با بیماری و خشم، بسیار محزون می‌شود.
- 18** اینک آنچه من دیدم که خوب و نیکو می‌باشد، این است که انسان در تمامی ایام عمر خود که خدا آن را به او می‌بخشد بخورد و بنوشد و از تمامی مشقتی که زیر آسمان می‌گشود، به نیکویی تمتع ببرد زیرا که نصیبش همین است.
- 19** و نیز هر انسانی که خدا دولت و اموال به او ببخشد و او را قوت عطا فرماید که از آن بخورد و نصیب خود را برداشته، از محنت خود مسرور شود، این بخشش خدا است.
- 20** زیرا روزهای عمر خود را بسیار به یاد نمی‌آورد چونکه خدا او را از شادی دلش اجابت فرموده است.

اول تیموتیوس 6

- 6** لیکن دینداری با قناعت سود عظیمی است.
- 7** زیرا که در این دنیا هیچ نیافریدیم و واضح است که از آن هیچ نمی‌توانیم برد.
- 8** پس اگر خوراک و پوشاک داریم، به آنها قانع خواهیم بود.
- 9** اما آنانی که می‌خواهند دولتمند شوند، گرفتار می‌شوند در تجربه و دام و انواع شهوات بی‌فهم و مضر که مردم را به تباهی و هلاکت غرق می‌سازند.
- 10** زیرا که طمع ریشه همه بدیها است، که بعضی چون در پی آن می‌کوشیدند، از ایمان گمراه گشته، خود را به اقسام دردها سفتند.
- 11** ولی تو ای مرد خدا، از اینها بگریز و عدالت و دینداری و ایمان و محبت و صبر و تواضع را پیروی نما.
- 12** و جنگ نیکوی ایمان را بکن و بدست آور آن حیات جاودانی را که برای آن دعوت شدی و اعتراف نیکو کردی در حضور گواهان بسیار.

لوقا 12

- 13** و شخصی از آن جماعت به وی گفت، ای استاد، برادر مرا بفرما تا ارث پدر را با من تقسیم کند.
- 14** به وی گفت، ای مرد، که مرا بر شما داور یا مقسم قرار داده است؟
- 15** پس بدیشان گفت، زنه از طمع بیرهیزید زیرا اگرچه اموال کسی زیاد شود، حیات او از اموالش نیست.
- 16** و مثلی برای ایشان آورده، گفت، شخصی دولتمند را از املاکش محصول وافر پیدا شد.
- 17** پس با خود اندیشیده، گفت، چه کنم؟ زیرا جایی که محصول خود را انبار کنم، ندارم.
- 18** پس گفت، چنین می‌کنم؛ انبارهای خود را خراب کرده، بزرگتر بنا می‌کنم و در آن تمامی حاصل و اموال خود را جمع خواهم کرد.
- 19** و نفس خود را خواهم گفت که، ای جان اموال فراوان اندوخته شده بجهت چندین سال داری. الحال بیارام و به اکل و شرب و شادی بپرداز.
- 20** خدا وی را گفت، ای احمق در همین شب جان تو را از تو خواهند گرفت؛ آنگاه آنچه اندوخته‌ای، از آن که خواهد

بود؟

21 همچنین است هر کسی که برای خود ذخیره کند و برای خدا دولت‌مند نباشد.